

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 502/2017-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. novembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti spoločnosti Tatra banka, a. s., Hodžovo námestie 3, Bratislava, zastúpenej spoločnosťou Aequitas s. r. o., Dolná 19, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 197/2016 z 27. januára 2017 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti Tatra banka, a. s., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 197/2016 z 27. januára 2017 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 197/2016 z 27. januára 2017 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť spoločnosti Tatra banka, a. s., trovy právneho zastúpenia v sume 374,81 € (slovom tristosedemdesiatštyri eur

a osemdesiatjeden centov) na účet jej právneho zástupcu spoločnosti Aequitas s. r. o., Dolná 19, Banská Bystrica, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 502/2017 z 1. augusta 2017 (ďalej len „uznesenie o prijatí“) prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti Tatra banka, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), v časti, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob 197/2016 z 27. januára 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“). Vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je v pozícii žalovanej účastníčkou konania o náhradu škody vedeného Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 32 Cb 173/2013. Žalobcom je (offshore) cyperská obchodná spoločnosť, ktorá si od sťažovateľky nárokuje zaplatenie sumy 127 062 900 €. Sťažovateľka je presvedčená o neopodstatnenosti uvedeného nároku. Proti uvedenému nároku, keďže je tiež presvedčená o svojom budúcom úspechu v spore, sa bráni od počiatku konania, a to návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia. Týmto návrhom požaduje, aby žalobca zložil do úschovy na súde sumu, ktorú si bude po skončení konania uplatňovať ako náhradu trov konania. Svoj návrh odôvodňuje tým, že v súčasnosti sa stalo bežnou praktikou uplatňovanie si neexistentných nárokov offshore obchodnými spoločnosťami voči bonitným žalovaným (ako je ona sama), avšak títo bonitní žalovaní si v prípade ich úspechu v sporoch nevedia od žalobcov vymáhať súdmi priznané (vysoké) trovy konania, pretože offshore

obchodné spoločnosti na území Slovenskej republiky spravidla nevlastnia žiaden (exekvovateľný) majetok.

Uvedené podľa sťažovateľky vedie *a priori* k nerovnému postaveniu sporových strán, čo sa však dá odstrániť nariadením neodkladného opatrenia, ktorým by bola vymožitelnosť prípadne priznanej náhrady trov konania zabezpečená (zložením takej sumy vopred do úschovy na súde). Nariadenia takého neodkladného opatrenia sa teda vo veci aj domáhala. Nestretla sa však s pochopením okresného súdu pre jej zámer. Okresný súd uznesením sp. zn. 32 Cb 172/2013 z 10. októbra 2016 (ďalej len „rozhodnutie okresného súdu“) návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd zamietol jej návrh s týmto odôvodnením: *„je zrejmé, že v prípade úspechu žalovaného (sťažovateľky) v konaní o zaplatenie vznikne žalovanému voči žalobcovi právo na náhradu jeho trov. Osvedčenie nároku žalovaného (v hypotetickej rovine) je dané, avšak naplnenie druhej podmienky (osvedčenie ohrozenia budúcej exekúcie) nebolo zo strany žalovaného nijako preukázané. Žalovaný v tomto smere iba prezentoval svoje tvrdenia o nemajetnosti žalobcu, čo nejakým relevantným aspoň nepriamym dôkazom nepodporil.“*

Proti rozhodnutiu okresného súdu sa sťažovateľka odvolala. Krajský súd sa s rozhodnutím okresného súdu v celom rozsahu stotožnil [§ 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)] a svojím napadnutým rozhodnutím ho ako vecne správne potvrdil. Na zdôraznenie správnosti odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu doplnil.

Sťažovateľka namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie z dôvodu, že postup všeobecných súdov je arbitrárny, pretože podľa jej názoru jej bola v konaní uložená povinnosť preukazovať neexistenciu trvajúceho stavu (negatívna dôkazná teória). Všeobecné súdy totiž svoje rozhodnutia založili na takom odôvodnení, podľa ktorého sťažovateľka mala pre naplnenie podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia

preukazovať nemajetnosť žalobcu. Keďže tak neurobila, návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol zamietnutý.

Podľa názoru sťažovateľky pre žalobcu nebol problém svoje majetkové pomery v konaní jednoducho a rýchlo preukázať. Pochybenie súdov vidí v tom, že namiesto požiadavky adresovanej žalobcovi na preukázanie jeho majetkových pomerov nechali sťažovateľku dokazovať nemožné – jeho nemajetnosť.

Podľa názoru sťažovateľky jej snaha o nariadenie neodkladného opatrenia nemá byť chápaná ako snaha o znemožnenie prístupu k súdu žalobcovi, ale naopak, ako snaha v konaní dosiahnuť materiálnu rovnosť zbraní, a tak eliminovať podávanie špekulatívnych žalôb offshore obchodnými spoločnosťami.

Sťažovateľka navyše tvrdí, že krajský súd sa nevysporiadal s tvrdením, že bola okresným súdom „donútená“ predkladať dôkazy o pravdivosti negatívneho tvrdenia, čím jej nedal odpoveď na kľúčový argument.

Sťažovateľka v petite sťažnosti žiadala, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 2 Cob 197/2016 z 27. januára 2017 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby jej priznal náhradu trov konania.

II.

Ústavný súd podľa § 29 ods. 3 zákona o ústavnom súde predložil prijatú sťažnosť účastníkom konania na vyjadrenie a podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde účastníkov konania vyzval na oznámenie, či v prejednávanej veci súhlasia s upustením od ústneho pojednávania.

Krajský súd predložil ústavnému súdu vyjadrenie sp. zn. 1 SprV 865/2017 z 11. septembra 2017, v ktorom súhlasil s upustením od ústneho pojednávania vo veci. Vo vzťahu k jej meritu poukázal na to, že povinnosť zložiť preddavok na trovy konania upravoval v súčasnosti už neplatný § 141a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). Zdôraznil, že to bol sám ústavný súd, ktorý nálezom sp. zn. PL. ÚS 30/2015 z 11. mája 2015 rozhodol, že § 141a OSP nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, a v nadväznosti na uvedené tvrdí, že zloženie peňažnej sumy do úschovy súdu na budúcu náhradu trov konania by bolo v rozpore so závermi predmetného nálezu. Podľa názoru krajského súdu skutočnosť, že žalobcom je zahraničná spoločnosť neodôvodňuje obavu z ohrozenia, resp. zmarenia budúceho výkonu exekúcie. Z uvedených dôvodov považuje krajský súd napadnuté rozhodnutie za vecne správne a ústavnú sťažnosť za nedôvodnú.

Sťažovateľka predložila ústavnému súdu vyjadrenie z 2. októbra 2017, v ktorom súhlasila s upustením od ústneho pojednávania vo veci. Vo vzťahu k meritu veci poukázala na to, že návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia sa nedomáhala zloženia preddavku na trovy konania podľa § 141a OSP, ale nariadenia neodkladného opatrenia v zmysle § 324 a nasl. CSP. Poukázala tiež na to, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podaný v súlade s účinným procesným predpisom nie je možné zamietť poukázaním na neexistenciu úpravy preddavku na trovy konania v dotknutom predpise. Ostatne taká argumentácia všeobecnými súdmi v konaní nebola ani použitá. Vo vzťahu k nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 30/2015 z 11. mája 2015 zdôraznila, že predmetný nález označil za rozhodujúcu okolnosť zakladajúcu neústavnosť napadnutej úpravy, absenciu možnosti zváženia okolností, za ktorých by bol preddavok na trovy konania ukladaný, a absenciu naplnenia cieľa napadnutej úpravy, ktorým mala byť eliminácia podávania šikanózných návrhov na začatie konania. V ostatnom sťažovateľka zotrvala na podanej sťažnosti.

Keďže účastníci konania súhlasili s upustením od ústneho pojednávania, ústavný súd nezistiac možnosť ďalšieho objasnenia stavu veci od jeho nariadenia upustil (§ 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

III.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Nosným argumentom sťažnosti je tvrdenie, že všeobecné súdy postupovali svojvoľne, keď zamietli návrh na nariadenie neodkladného opatrenia.

Podľa § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

Podľa § 325 ods. 2 písm. b) CSP neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby zložila peňažnú sumu alebo vec do úschovy na súde.

Rozhodnutie okresného súdu stojí na jedinom konštatovaní, a to, že zo strany sťažovateľky nebola osvedčená obava z ohrozenia exekúcie, keďže sťažovateľka tvrdenie o nemajetnosti žalobcu žiadnym dôkazom nepodporila.

Rozhodnutie krajského súdu sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu a dodáva, že neodkladné opatrenie nemožno vydať len na základe tvrdení bez osvedčenia základných skutočností umožňujúcich prijať záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana.

Ústavný súd je toho názoru, že všeobecné súdy sa argumentáciou sťažovateľky dostatočne nezaoberali. Ako to vyplýva z predostretej sťažnosti, pre sťažovateľku bolo vo veci rozhodujúcim zvaženie súdu, či nečelí špekulatívnej žalobe. Sťažovateľka vyslovila presvedčenie, že žalobca spor zámerne konštruje tak, aby v prípade neúspechu nemusel hradiť vysoké trovy konania. Na súd sa preto urýchlene obrátila s dôverou ako na orgán verejnej moci poskytujúci jej právam ochranu. V návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa nebránila sporu ako takému, ale zdôvodnila záujem chrániť sa pred zneužitím práva zo strany žalobcu (čo sa týka náhrady trov konania). V kontexte vyslovila argument, ktorý mala ako jediný k dispozícii a ktorý podporoval jej presvedčenie. Tvrdila nemajetnosť žalobcu a poukázala na súvislosť, že ide o offshore spoločnosť žalujúcu ju o neštandardne vysokú náhradu škody a nemajúcu sídlo a majetok na území Slovenskej republiky. Z toho dôvodu podľa nej existuje vysoký predpoklad, že v prípade úspechu v spore sa od žalobcu nedomôže náhrady trov konania.

Okresný súd vyzdvihol (a krajský súd odobril) tvrdenie, že sťažovateľka tvrdenie o nemajetnosti žalobcu relevantne aspoň nepriamym dôkazom, nepodporila a na tomto podklade vec rozhodol. Z pozadia tak vystupuje otázka, čo si súd pod podporením tvrdenia o nemajetnosti predstavoval. Sťažovateľka totiž argumentuje, že každé potvrdenie zo strany príslušných orgánov (napr. kataster nehnuteľností, evidencia vozidiel a pod.) je schopné preukázať len to, že v konkrétnom registri sa majetok žalobcu neeviduje. Vskutku je tiež pravdou, že uvedené neznamena, že žalobca iným majetkom nedisponuje. Je však nutné dodať, že uvedené ani nedáva odpoveď na sťažovateľkou nastolený problém. Tým je otázka zneužitia práva a možnosť jeho blokácie nariadením neodkladného opatrenia v okolnostiach súdnej veci.

Ústavný súd vidí neprimeranosť riešenia všeobecných súdov v tom, že namiesto verifikácie opodstatnenosti tvrdení sťažovateľky sa uchýlili k arbitrárnemu rozhodnutiu. Podľa názoru ústavného súdu preukázanie bonity žalobcu bezpodmienečne nemusí viesť k záveru o ohrození exekúcie. Môže byť však spôsobilé poskytnúť bližší pohľad na očakávania sporových strán týkajúce sa vedenia sporu. Takisto je spôsobilé byť stabilnou súčasťou úvahy odôvodňujúcej názor súdov o užití právneho poriadku v súlade s jeho

účelom a zmyslom, a to najmä vo vzťahu k tvrdeniam, že žalobcom je spoločnosť sídliaca v tzv. daňovom raji, ktorá na území Slovenskej republiky nevlastní žiaden majetok a ktorá svoje zázemie zneužíva na produkovanie sporov s takmer nulovým rizikom znášania zodpovednosti za neúspech v týchto sporoch. Názor krajského súdu, ktorý presadzuje neosvedčenie tvrdenia o ohrození budúcej exekúcie, aj keď ho osvedčenie uvedeného tvrdenia ani len nezaujímalo a v okolnostiach prípadu šlo o argument zásadný pre posúdenie veci, nepovažuje ústavný súd za napĺňajúci právo sťažovateľky na súdnu ochranu. Uvedené nadobúda závažný rozmer aj v tom kontexte, že všeobecné súdy sa napokon nedostatok poznania týkajúceho sa očakávania sporových strán, pokiaľ ide o spôsob vedenia sporu rozhodli neodôvodnene pričítať na ťarchu sťažovateľky. Vo veci nereflektovali na argumentáciu spočívajúcu v poukázaní na to, že sťažovateľka nemá ako preukazovať bonitu žalobcu (sťažovateľkou spomínaná negatívna dôkazná teória), a o navrhnuté riešenie spočívajúce vo výzve žalobcu sa nezaujímali ani neuviedli dôvod jeho odmietnutia. Okresný súd ani krajský súd sa v riešení podstaty nastoleného problému podľa názoru ústavného súdu nepreniesli za horizont subjektívnej spravodlivosti. Pri hodnotení veci nepriamo zotrvali na akceptácii skutočnosti, že žalobca môže žalovať a žalovaný sa žalobe musí ubrániť. V súdnej veci objektívne nehľadali spravodlivé vyváženie oprávnenia žalobcu žalovať s oprávnením žalovaného na to, aby proti nemu nebola zneužívaná formálna nedokonalosť právnej úpravy. To však bolo podstatou súdnej veci, v ktorej teda nemožno vidieť paušálne zavedenie povinnosti žalobcov skladať preddavok na trovy konania tak, ako tomu bolo v § 141a OSP, ale možnosť poskytnutia účinnej a spravodlivej ochrany právam a právom chráneným záujmom oboch sporových strán s ohľadom na povahu prejednávanej veci, a to v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania a požiadavkami na ústavne konformné odôvodnenie rozhodnutia. Argumentáciu krajského súdu týkajúcu sa nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 30/2015 z 11. mája 2015 vyzdvihujúcu neexistenciu právnej úpravy preddavku na trovy konania *de lege lata* tak ústavný súd nemal dôvod brať do úvahy, pretože s predmetom sporu bližšie nesúvisí.

Z uvedených dôvodov ústavný súd dospel k názoru o porušení základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čo v bode 1 výroku tohto nálezu aj skonštatoval.

IV.

Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, v náleze vysloví, ktoré základné právo alebo sloboda a ktoré ustanovenie ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy sa porušili, a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa základné právo alebo sloboda porušili.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým sa porušilo základné právo alebo sloboda, ak to pripúšťa povaha tohto iného zásahu.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

V danom prípade bolo na ochranu základného práva sťažovateľky potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu). V ďalšom konaní je krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde). Krajský súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v súlade s citovaným zákonným ustanovením napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Právny zástupca sťažovateľky vyčíslil trovy konania na sumu 374,81 €.

Ústavný súd podľa § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) vyčíslil náhradu trov konania z dôvodu trov právneho zastúpenia v celkovej sume 562,21 €, a to za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastupovania, písomné podanie sťažnosti vykonané v roku 2017 a vyjadrenie z 2. októbra 2017) v sume 3x po 147,33 € a tri režijné paušály v sume po 8,84 €. Keďže sťažovateľka požadovala úhradu trov konania v nižšej sume, ústavný súd zaviazal krajský súd na ich úhradu v požadovanej sume (bod 3 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2017